

Om profeter och profetior

Vem talar? På uppdrag av vem? Vem lyssnar? Och vad gör lyssnarna med det de hör? Det är några frågor jag har bearbetat bl a med anledning av det senaste årets uppståndelse kring *Kiesha Crowther*, alias *Little Grandmother*. Frågorna handlar om så mycket mer än Little Grandmother och innan jag kände mig mogen att skriva något över huvud taget var jag tvungen att göra en djupdykning i det som finns skrivet om hopi-indianernas historia, andliga traditioner och profetior.

Kiesha Crowther är bara en av de senaste i en lång rad av självutnämnda medier/profeter som framträtt genom den mänskliga historien. Gemensamt för dem är att de konstruerar en personlig berättelse som ofta går ut på att de har indianskt eller annat spännande påbrå (ofta svårt eller omöjligt att kontrollera) och att de fått sin profetiska/mediala förmåga genom olika ovanliga, så kallade övernaturliga, händelser – oftast spontant och oönskat. Det kan handla om att de hört röster som gett dem mer eller mindre detaljerade anvisningar eller att de märkt att de kan kommunicera med djur och växter. Ibland har dessa händelser inträffat redan i barndomen. För andra kommer kallelsen helt opåkallat och överraskande i vuxen ålder, som för snickaren *Sture Johansson* som blev medium för den egyptiske mystikern *Ambres*.

Likheterna med spontana shamanska initiationer kan vara påfallande och en del av medierna kallar sig också shamaner, t ex Kiesha Crowther. Kunskapen sägs komma från avlidna vismän och viskvinnor och ibland från hemliga sällskap av visa personer, som ingen annan tidigare har hört talas om. De ger sina instruktioner från ”andra sidan”, ”övervärlden” eller andra platser i universum som ”Sirius”. Men det finns också stora skillnader mellan traditionell shamanism, som utövas på ett tillbakadraget sätt, i det fördolda och som del av ett sätt att leva, och den sorts andlighet som de här moderna medierna ger uttryck för. Det brukar motiveras med att vår tid med dess enorma problem kräver nya former och arbetssätt och det är ju ett argument som kan vara svårt att invända mot. Mediernas framträdande sägs vara en del av den stora medvetandeförändring som är nödvändig för att styra om världens riktning och undvika en förestående katastrof – också det synpunkter som har dykt upp många gånger tidigare i historien.

Varje medium är ett uttryck för idéer och strömningar i sin egen tid. Moderna medier som *Ambres* och *Little Grandmother* har för det mesta ett sympatiskt budskap som går ut på att vi alla har ett ansvar för Moder Jords öde, att det är vi som måste styra om riktningen och att vi alla har en gudomlig gnista av kärlek inom oss. Om de som lyssnar på dessa moderna medier verkligen tar budskapen på allvar och omsätter det i konkret och kreativ handling så är det naturligtvis bra och då behöver vi inte ha så mycket synpunkter på om de personer som framför budskapen verkligen är vad de utger sig för att vara eller om det verkligen är genuina budskap/profetior som de överbringat.

Innan vi alla ropar hallelujah så kan dock några eftertankens och varningens ord vara på sin plats. Man har ju rätt att tro precis vad man vill, men måste man tro på *allt*? Varför kasta sitt eget kritiska tänkande över bord? Är det inte så att väldigt många som fascinerats av t ex Little Grandmother blir så uppslukade av sin egen entusiasm och andliga yra att de i själva verket blir mindre aktiva i världen än tidigare? I religiös hänryckning har välmenande människor många gånger förr gått vilse i rörelser som byggts upp kring karismatiska ledare. Nånsin hört talas om *Korpela-rörelsen* i laestadianska kretsar i Norrbotten som på 1930-talet gjorde sig av med världsliga ägodelar i väntan på den gudasända ark som skulle föra dem till himmelriket? Arken kom aldrig och Korpela sönderföll i sina beståndsdelar under stort mänskligt lidande, sexuella övergrepp och rättsprocesser. Nånsin hört talas om den självutnämnde medicinmannen *Sun Bear* som gjorde sig skyldig till sexuella övergrepp på kvinnliga lärjungar? Eller *Harley Swiftdeer Reagans* sekt *Deer Tribe* som utvecklats till en ”andlig” variant av pyramidspel. Swiftdeer själv säger sig vara medlem i *Twisted Hairs Society* – en astral sammanslutning som härstammar från Sirius. Hur kan man kontrollera det? Eller *Carlos Castaneda* som efter att ha skrivit sina epokgörande böcker om lärotiden med shamanen don Juan Matus byggde en egen liten sekt som gav honom fri tillgång till sex med kvinnliga disciplar?

Just nu är det mycket positiva känslor kring Little Grandmothers *Tribe of Many Colors*. Mottot är *One Mother – One Tribe*. Det kan låta OK så länge som medlemmarna inser att det är jorden och inte Kiesha Crowther som är *Mother*. Och det är OK så länge som detta inte blir en ny religion med allt förtryckande som följer av detta. Det verkar saknas inbyggda spärrar som kan förhindra det? Jag tar del av oroande rapporter från USA om anhängare till Little Grandmother som blir fanatiska fans och sätter på sig stora skyggglappar mot omvärlden. (Den som vill ta del av den omfattande kritiken mot Kiesha Crowther hänvisas till **New Age Frauds and Plastic shamans** <http://www.newagefraud.org/index.html>. Där beskrivs Kiesha Crowther som en *fraud* i ett snabbt svällande diskussionsforum – något som har pressat henne till att själv gå i svaromål på Tribe of Many Colors sajt.)

Den bisarra mormonkyrkan, *The Church of Jesus Christ of Latter Day Saints*, känns mycket avlägsen från Little Grandmother eller hur? Men när den grundades av *Joseph Smith* på 1830-talet så bestod den av en liten grupp hängivna människor som kände avsmak för de etablerade kristna kyrkorna och ville bygga något nytt för att förbättra världen. Smith fick en vision och kallelse av liknande slag som moderna profeter. Ängeln *Moroni* sökte upp honom å Guds vägnar och såg till att han fick en samling guldavlor, vars text han skrev ner i *Mormons Book*. Guldavlorna for sedan upp till Gud igen. I den turbulenta religiösa, sociala och etniska miljö som rådde i USA under första halvan av 1800-talet fick Smith viktiga känsloträngar att vibrera hos många människor. Trots att vare sig Internet eller Facebook fanns växte rörelsen snabbt och gav sig ut på sin långa vandring för att hitta sitt jordiska paradiset. De stannade inte förrän vid Salt Lake och då var Joseph Smith redan död. Resten är historia som man brukar säga. Visserligen var mormonkyrkan från början inte en kyrka *of many colors* – den var väldigt vit – men fortfarande kallar mormonerna den högste ledaren i sin hierarkiska organisation för profet.

Profeter och medier brukar betona att de inte är förmer än någon annan, men samtidigt har de genom sin direktkontakt med ”andra sidan”, med de eteriska budskapssändarna, en överordnad position gentemot sina anhängare. De säger visserligen att anhängarna ska lyssna med sina egna hjärtan, men till vad? Jo, till profetens/mediets budskap – som ju är omöjligt att kontrollera varifrån det kommer eller hur det uppkommit.

Hela idén med profeter och medier och utvalda uttolkare av budskapen från det osynliga strider mot grundläggande tankar inom traditionell livssyn och shamanism. De är nämligen demokratiska andliga traditioner utan hierarkier, där var och en med beprövade metoder själv kan få del av budskapen från naturen och det osynliga. Denna kunskap finns tillgänglig för alla och det är shamanismens kärna. Man går sin egen väg, själv, och har direktkontakt med allt som finns i landskapet, såväl synligt som osynligt.

Med rätt metoder kan alla få del av Moder Jords kunskaper och därför är det viktigare att berätta om metoderna än om de budskap man eventuellt får. Men profeterna tycks mer fascinerade av att tala om just sina egna budskap än av att beskriva metoder som gör det möjligt för var man och var kvinna att på egen hand ta del av samma eller liknande kunskap. Kunskap som även i en shamansk livssyn kan komma från avlidna vismän och viskvinnor, fastän man i traditionell shamanism sällan eller aldrig talar om hemliga shamansällskap eller liknande.

Så varför lita till budskap som silats genom profeter? Är det inte bättre att använda sitt eget kritiska förnuft och själv söka vägledning från livets stora väv, Det stora kretsloppet, Moder Jord? Kunskapen och kraften finns att tillgå överallt för den som gör sig åtkomlig, framför allt på heliga platser som under lång tid har använts för traditionella ceremonier, alltså samtal och energiutbyte med Moder Jord och det osynliga.

Idén om utvalda profeter och medier är elitistisk, anti-demokratisk och hierarkisk. Traditionell andlighet kännetecknas av icke-polaritet och icke-hierarki, där det ena följer på det andra i en dynamisk process, en spiralrörelse utan början och slut. I traditionell andlighet finns därför inget behov av utvalda som tar emot budskap från andra världar och sedan portionerar ut dem till en andäktigt lyssnande skara anhängare. Det leder till passivitet och underdånig beundran som i sin tur är grogrunden för sekt- och religionsbyggen.

Om man ser problematiken från det osynligas sida kan man ställa frågan så här: varför skulle det osynliga välja att framföra sitt budskap via en profet i stället för att göra kunskapen tillgänglig överallt för alla? Det osynliga är alltid starkare än det synliga och det osynliga är också smartare än det synliga. Därför väljer det osynliga att låta sin kunskap vara närvarande överallt i landskapet, och i mer koncentrerad form på heliga platser. Så har det osynliga verkat i tusentals år. Att moderna människor i gemen befinner sig långt från denna kunskap idag beror på att de är inkapslade i industricivilisationens urbana livsstil – inte på att det saknas eller finns för få profeter.

Profeter och medier har alltid sett sig själva som medskapare i en pågående medvetandetransformation. Nu är det dags igen med mycket snack om 2012 och mayakalendrar, som dock kan vara feltolkade med tiotal eller hundratals år. Little

Grandmother har i en av sina mer spejsade monologer gjort en massa förutsägelser om det innevarande året 2010, förutsägelser som inte har slagit in. Och så är det med de flesta profetior som säger sig veta något mer konkret om framtiden. De har oftast fel. I den mån de stämmer med vad som verkligen hänt är det för att de har varit så vagt formulerade att de möjliggör väldigt selektiva facit. Världen är faktiskt beskaffad på så sätt att den inte utvecklas enligt en förutbestämd plan utan beroende på människors (och även andra varelsers) medvetna och omedvetna val och handlingar. Ska man verkligen behöva säga det till tänkande människor år 2010?

När det gäller profetior är det också en väldigt stor skillnad på personliga profetior, som framförs av folk som Little Grandmother och *Nostradamus*, och traditionella profetior som utvecklats som del av ett folks utveckling och vandringar. Då ingår profetian som en del av stammens berättelse om världens ursprung, födelse, utveckling och eventuella undergång och pånyttfödelse. Då är profetian en del av vad hopi t ex kallar den ursprungliga kunskapen (*the original teachings*) och då är den ett uttryck för stammens hågkomster (*remembrance*) och dess ömsesidiga samspel med allt annat i Det stora kretsloppet. I sådana profetior finns inga exakta förutsägelser utan mer allmän visdom om livets bittra realiteter och maningar till beredskap inför stora och oväntade förändringar. Livet är ingen trygg seglats i lugnt vatten.

Traditionella profetior rymmer också etiska och moraliska regler för rätt sätt att leva och varningar för vad som kan hända om man frångår rätt sätt att leva. Profetian är en sorts kompass för hur man bör handla och sådana profetior är inte bara knutna till en viss grupp utan också till ett visst landskap. Den har sitt ursprung och sin innebörd i landskapet. Den är platsbaserad, men samtidigt dynamisk och föränderlig över tid eftersom världen befinner sig i en dynamisk process och profetian är en del av världen.

Det finns profetior hos de flesta folk och i allmänhet överförs de via muntlig berättartradition, något som bäddar för att de ständigt utvecklas och förändras. Ibland skrivs de ner och då händer flera saker: dels fryses profetians innehåll och form och dels abstraheras profetian och förlorar sitt direkta samband med landskapet, den töms på sin verbala kraft och förvandlas till litteratur. Så har t ex skett med *Völuspá*, *Valans spådom* i Eddan, som trots detta fortfarande rymmer stor poetisk kraft i sin skildring av världen från dess födelse till dess undergång och pånyttfödelse. Men ingen kan på allvar hävda att Valans spådom i detalj beskriver vare sig hur världen skapades eller hur och när den ska gå under. Det gör inte heller Mayakalendrar eller profetior från olika urkulturer i Amerika.

Låt mig ta hopi som ett lämpligt exempel eftersom deras profetior har tillmätts så stor betydelse inte bara av hopi själva utan även av andra ursprungssamerikaner och många människor i industrivilisationen. Innan man dyker in i hopis komplexa historia, kultur och andlighet kan det vara på sin plats med en reservation. Det finns en hel del skrivet om hopi – det allra mesta av vita antropologer, religionsvetare och språkforskare. På svenska finns *Livets väg* från 1977, redigerad av *Gunilla Hultgren* och huvudsakligen baserad på material från Frank Waters *Book of the Hopi* (1969) som av många betraktats som Boken om hopi. Många hopier gillar den däremot inte. I *Susanne* och *Jake Pages* stora fotobok *Hopi* (1982)

ges en mer komplex bild av hopi och där säger en man rakt ut att det mesta som vita skrivit om hopi är fel.

Begreppet hopi är väldigt komplext och omfattar egentligen bara de gemensamma kulturella och andliga ramarna för tolv byar i nuvarande Arizona med sinsemellan stora skillnader. De flesta hopibyarna ligger på tre utskjutande bergsplatåer från det stora massivet *Black Mesa* – *First Mesa*, *Second Mesa* och *Third Mesa*. Mångfald är det naturliga tillståndet för allt liv och för hopi är det inget problem att de har olika åsikter om det mesta. Men mångfalden gör att man nästan aldrig kan säga att så här anser hopierna eller så här gör hopierna. Man kan inte ens säga att hopiledarna tycker så eller så, för såväl andligheten som politiken kännetecknas av mångfald och splittring. Det sociala och religiösa livet präglas av indelningen i klaner, där olika klaner har olika historier och olika historiskt bestämda uppgifter. Utöver klanerna finns dessutom de hemlighetsfulla andliga sällskapen som har sina specifika uppgifter bl a i samband med årscykelns olika ceremonier. Att som Kiesha Crowther/Little Grandmother hävda att hon stöds av ”hopiledarna” är därför ett uttalande som är både okunnigt, fräckt och utmanande. Skillnaderna mellan moderna profeter som Crowther och traditionella visdomsbärare blir uppenbar om man lyssnar till hur en traditionell profeta kan te sig. Här handlar det inte om *ego boost* och allmänt välmenande tal om kärlek utan om kommande konvulsioner, undergångar och reningar av ofattbart slag. En av de traditionella hopiledare som under de senaste decennierna har gjort en del offentliga framträdanden (och det gör traditionella hopiledare inte gärna) är *Grandfather Martin Gashweseoma* som tillhör eldklanen och där har rollen som väktare av de heliga stentavlorna, som enligt hopi själva stammar från Drömtiden. Jag återkommer till dessa stentavlor men ska först återge något av vad Gashweseoma sa på *The Star Knowledge Conference* i Sedona 1998 ”eftersom det nu är dags för den här informationen att komma ut”:

- Vi är på väg in i en framtid med mer intensiv förstörelse än den vi ser idag. Det som kommer är större än ni tror. Ni behöver förbereda er för det som kommer.

- Människorna kommer längre och längre bort från den rätta vägen och när de är helt förvirrade, då kommer Reningen. Hopis härkomst går tillbaka till azteker och maya, som har liknande läror.

- För att förbereda er för de förändringar som kommer så måste ni ha tro och leva på det heliga sättet. Det är inte många, inte ens bland indianer, som håller fast vid den traditionella tron. Det har sagts att när förändringarna börjar så kommer människor tillbaka till de gamla sätten. De som inte följer de gamla sätten kommer att ställas inför svåra frågor. Det kommer att bli starkare vindar, bränder, jordbävningar, väderförändringar, naturkatastrofer och annat som ni inte kan se nu. Förändringarna kommer framför allt att beröra dem som bor i de stora städerna eftersom det är så mycket korruption i städerna... Pengar kommer att bli värdelösa, människor måste kunna leva av landet och skaffa sin mat på det sättet. Vi kommer att gå igenom en depression där det kommer att bli ont om mat... Det kommer att bli svält. Det kommer att bli en stor förintelse, en massa liv kommer att förloras... De onda människorna kommer att elimineras. Bara de godhjärtade människorna kommer att klara det.

Martin Gashweseoma sa också att det tredje världskriget kommer att bryta ut omkring år 2000 (!) men att det inte finns något bestämt datum för när Reningen kommer att inträffa. Det gäller att iaktta tecknen och förbereda oss själva. Efter Reningen kommer mänskligheten att bli enad igen med ett språk och en lag. (Den som vill läsa mer om Martin Gashweseoma kan göra det här <http://www.thedreammasters.org/hopi/martingashweseoma.php>).

Ska vi tro på detta? Inte i bokstavlig bemärkelse förstås. Men vi bör lyssna till den visdom, det drömmande, som ligger under sådana uttalanden. Den visdomen kan vi hitta bl a i hopiklanernas berättelser om sina vandringar över kontinenten.

Om vi godtar definitionen av begreppet hopi som ramarna för den kultur och andlighet som utövas av invånarna i de tolv hopibyarna i Arizona, så måste vi inse att det är mycket som vi som är icke-hopi aldrig kommer att få veta. Det gäller t ex vad de andliga hemliga sällskapen ägnar sig åt i sina underjordiska ceremonier, kivorna, och det gäller berättelserna om världens och hopis historia, deras hemliga kunskap om världens väsen och det osynliga och det gäller innehållet i profetiorna. De har bara delvis delats med den värld som är icke-hopi. Kanske kommer vi att få höra mer om profetiorna när Reningens tid närmar sig eller är inne, men det är inte säkert.

För att förstå den andliga visdomen och kraften i profetiorna måste vi ändå ha en viss kunskap om hopis historia och tankar. Den kan vi pussla samman utifrån de fragment de har släppt iväg till oss som tillhör världen bortom de tre mesorna. Av dessa fragment vet vi att hopi ser historien som cyklisk. Allt som hänt har hänt för att det har haft en mening. Allt som händer har en mening i ett större sammanhang.

Alla cirka 30 hopiklanerna har olika berättelser om de vandringar som förde dem till deras nuvarande mesor. Först kom björnklanen för nästan 1000 år sedan. Men klanerna har inte bara olika historier, de har också olika uppgifter och funktioner. Björnklanen t ex betraktas som den andliga ledarklanen. Att veta vilken klan man tillhör är att veta något om ens plats i världen, om varifrån man kommer och vilken roll man har i världen. All denna kunskap är

muntlig och överförs mellan generationerna genom berättande, framför allt i kivorna och genom de årstidsbaserade ceremonierna. Det innebär att historien, berättelsen, förändras över tid och om delar av berättelsen faller i glömska eller om ceremonier slutar att utföras så är de borta.

I begynnelsen fanns bara tom, oändlig rymd. Ur den skapade *Tawa* den första världen som hyste insektsliknande varelser. Under ledning av *Mormor Spindel* begav sig varelserna ut på en lång vandring som småningom förde dem in i nya världar. Gradvis ändrade de form, fick päls och svansar och blev vargar och björnar och andra djur och så småningom utvecklades vissa till människor som odlade majs, vävde, tillverkade lerkrukor, byggde byar och lärde sig göra eld. Nu befann de sig i den tredje världen. Svart magi, spel och dobbel fick människorna att missköta sina åkrar, regnen uteblev och stor nöd bröt ut. Efter många strapatser lyckades de människor som hade goda hjärtan att ta sig in i den fjärde världen via ett bambuträd. De andra gick under. Den nya världen formades av Mormor Spindel och hennes barnbarn, tvillingarna *Pokanghoya* och *Polongahoya*, och den fick sol och måne, berg och floder, träd och gräs.

Människorna blev uppdelade på stammar som fick välja vilken majsplanta de ville odla och leva samman med. Hopi valde sist och fick den blå majsen som kan vara svårödlad och ger ganska mager skörd. Därmed valde hopi ett liv som är hårt och fullt av svårigheter men som samtidigt kan vara både högkvalitativt och långt. Hopi valde frivillig enkelhet i ett torrt och kargt område, men vet att de kommer att överleva alla svårigheter som de ställs inför. A och O för att klara detta hårda och enkla liv är vördnad för de heliga varelserna; för *Tawa*, Skaparen/solen, för *Masauwu*, den fjärde världens väktare och samtidigt eldens och dödens härskare, för *Muyingwa*, frukbarhetskraften, och för *Balolohong*, vattenormen som bringar regn.

För att få reda på var de skulle bosätta sig måste de olika hopi-klanerna vandra över hela den amerikanska kontinenten i både öst-västlig och nord-sydlig riktning. De skulle lämna spår efter sig i form av husruiner och bilder och symboler på klippor och bergväggar medan de väntade på ett tecken på himlen som skulle vägleda dem till deras plats i världen. Detta tecken kom i form av en supernova år 1054 som visade dem till de tre mesorna i nuvarande Arizona. Detta kallas klanernas återsamling och den pågick under flera hundra år. Den första klan som kom till mesorna var björnklanen som byggde byn *Shungopavi*, där de fortfarande bor. Alla klaner förde med sig någon speciell kunskap eller ceremoni som skulle vara till nytta för alla.

I hopiklanernas egna berättelser finns kunskap om de många platser dit de vandrat och där de bott och lämnat sina spår. Än idag genomför de pilgrimsvandringar till sådana platser för att hålla dem och deras kunskap vid liv och för att själva komma ihåg sin egen historia. Utan denna hågkomst tappar de orienteringen i världen och i tiden. Genom dessa pilgrimsvandringar återskapar hopiklanerna ständigt Drömtidens upplevelser, ja pilgrimsvandringarna är tillsammans med ceremonierna i kivorna och danserna på bytorgen deras sätt att delta i världens drömmande, i det eviga framfödandet av världen. Och de tänker fortsätta med detta på sina mesor i väntan på den vite brodern, *Pahana*, som ska fullborda stentavlornas berättelser och bidra till den stora reningen.

När hopiprofetiorna talar om den stora reningen förefaller den vara en oundviklig och stor omskakning som världen måste genomgå för att kunna transformeras till den femte världen. Samtidigt sägs reningen vara en följd av att så många människor har avvikit från den rätta vägen av harmoni och balans med Moder Jord och det osynliga och i den bemärkelsen är den ju inte oundviklig.

På sätt och vis kan man säga att hopiprofetiorna har förutsett industricivilisationens negativa inverkan på land, hav och vädersystem och dess kommande implosion. Att Moder Jord manifesterar sitt motstånd mot utvecklingen i form av jordbävningar, vulkanutbrott, torka och översvämningar förvånar ingen traditionell hopi. Det som sker det sker för att det har en mening.

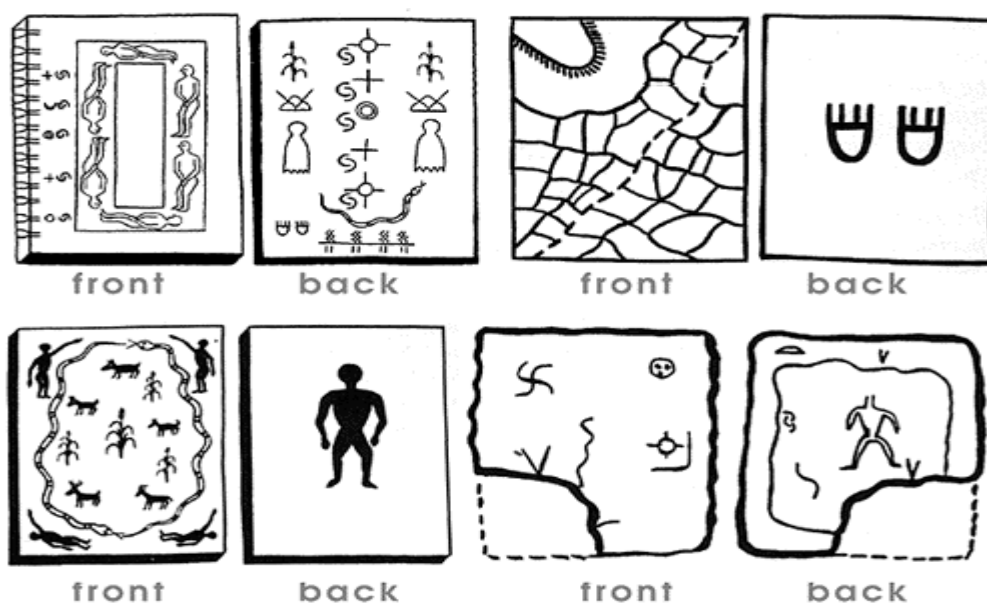
Profetiorna säger däremot inte så mycket konkret om hur den stora reningen kommer att gå till eller vilken sorts värld som kommer att födas fram ur denna process. Och det gör ju inte heller Valans spådom. Det kan mycket väl tänkas att det finns hopipräster som förvaltar hemliga delar av profetiorna som också rymmer sådana aspekter och kanske mer konkreta råd om hur just hopi ska förbereda sig inför transformationen. Varför skulle de dela med sig av den kunskapen till den värld som är icke-hopi och som i sig är orsak till civilisationens urspårning?

Ett tecken som hopi väntar på är den vite broderns återkomst. I den fjärde världens begynnelse, när de olika stammarna och klanerna fick i uppgift att vandra över kontinenterna i sökandet efter sina avsedda boplatser, fanns en grupp vita människor som drog österut och som i tidens fullbord skulle återvända. Den vite brodern, pahana, förebådar den stora reningen och har en viktig funktion att fylla i den processen. Hopi har därför nyfiket hälsat de vita människor som närmat sig deras mesor från öster, men hittills har varken spanjorer eller amerikaner uppfyllt kriterierna. Tvärtom har de vita försökt förslava hopi med våld, med missionering och tvångsomvändelse, med undervisning och kulturellt folk mord och med dollarmutor till dem som övergivit den traditionella vägen. Effekten har blivit splittring och osämja bland hopi – något som faktiskt också har förutsetts i profetiorna och något som i sig driver på processen mot den stora reningen, då allt ont ska förgöras.

När vi så är inne på den försvunne vite brodern kommer vi osökt in på stentavlorna. Det är små tavlor i mörk sten med bilder och symboler inristade. På bilden nedan håller Grandfather Martin Gashweseoma en kopia av en av eldklanens stentavlor i handen.

Vi vet inte när och hur dessa tavlor kom till hopi men enligt vissa uppgifter är de en gåva från den fjärde världens väktare Masauwu som hopi fick vid inträdet genom sipapu i den här världen (som för hopis del för övrigt ligger i Grand Canyon). På bilden nedan visas en avbildning av fram- och baksidorna på de fyra stentavlor som finns hos björnklanen respektive eldklanen.

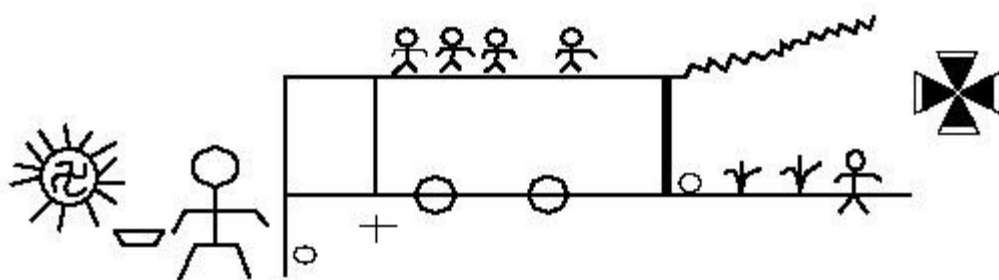
Den ena av eldklanens stenar saknar ett hörn och enligt profetian ska den vite brodern ha med sig detta hörn när han återkommer. Vare sig spanjorer eller amerikaner har bringat med sig det saknade hörnet. Tavlorna rymmer inte några fullständiga berättelser eller profetior eftersom sådana alltid är muntliga. Här finns bara enstaka symboler som är knutna till respektive klan med en del anvisningar om rätt sätt att leva. Kanske kan man se stentavlorna som en sorts minnesstolpar som hopis andliga ledare fått som ett sätt att underlätta ihågkommandet av vem man är och var man kommer ifrån.

En del hopiprofetior (och jag vill betona att det finns flera sådana, knutna till olika klaner och andliga sällskap) talar om att andra folk också fick liknande stentavlor vid inträdet i den fjärde världen. Också för dem är stentavlorna en direkt länk till den ursprungliga tron (*the original teachings*) och en port till Drömtiden. Tavlorna säger också något om just detta folks ansvar i världen; de röda ska beskydda jorden (och rätt sätt att leva), de gula ska beskydda vinden (och den andliga upplysningen), de svarta ska beskydda vattnet och de vita ska beskydda elden. Dessa tavlor ska förutom på hopimesorna finnas i Tibet, Kenya och Schweiz och i tidernas fullbordan, i samband med den stora reningen ska de åter föras samman och mänskligheten förena sig i en gemensam strävan att vandra den rätta vägen.

Ja, kära läsare, så kan traditionella profetior lyda och ni märker skillnaden mellan dessa genuina profetiors språk och perspektiv och moderna profeters allmän välmenande ordmassor. Med detta vill jag inte säga att vi ska börja tro på hopis profetior. De tillhör hopi och har specifik kunskap om rätt sätt att leva på jorden i hopiland. Jag menar inte heller att vi ska leta efter undangömda stentavlor i Schweiz eller här uppe i norr. Däremot kan vi kontempera den livssyn och den visdom som kommer till uttryck i våra egna hållbilder, t ex *Nämforsen, Glösa, Alta, Tanum* och många fler platser. De har faktiskt mer eller mindre direkta beröringspunkter med hopis stentavlor. Kunskapen och budskapen finns i berget. De som knackade in eller målade bilderna tog helt enkelt fram det som redan fanns i berget. Det är kunskap som är fri för var och en att ta del av, direkt och inte silad genom någon profets tankefilter.

Grandfather Martin Gashweseoma visar här en av de mest intressanta hållbilderna i hopiland, en som brukar kallas *Prophesy Rock*, alltså profetiaklippan. Här finns en beskrivning av skillnaden mellan den rätta, traditionella vägen/sättet att leva och den vite mannens väg och en förutsägelse om vad som komma skall, i synnerhet för den vite mannens väg. I starkt stiliserad form kan denna bild återges som nedan.

En möjlig tolkning följer här: svastikan i solen och korset längst till höger är symboler för Det stora kretsloppet, de fyra kardinalriktningarna och tillvarons inneboende ursprungliga harmoni och balans. Den stora figuren till vänster är den fjärde världens väktare Masauwu, som ibland också kallas Den store anden. Han markerar med ena armen när hopi inträdde i den här världen (genom sipapu i Grand Canyon). Bågen till vänster om Masauwu är ett sent tillskott till den ursprungliga bilden som visar att hopi i begynnelsen fick uppmaningen att lägga ner sina vapen och inte använda våld under sin fortsatta vandring i världen.

Den lilla cirkeln snett nedanför en av Masauwus armar visar att han gett hopi ansvaret att beskydda den amerikanska kontinenten. Den lodräta linje som börjar vid Masauwu är livets väg, den traditionella vägen som hopi får i uppdrag att vandra och bevara. Den delar sig snart i två, där den nedre är den traditionella vägen, medan den övre är den väg som leder allt längre bort från harmoni och balans med Moder Jord till kaos och förvirring. Korset och den lodräta linjen över det markerar den vite mannens och kristendomens inträde på kontinenten. Människorna på den övre linjen är hopier som valt den vite mannens väg som efterhand övergår i en zickzacklinje som mynnar ut i intet. Det visar hur den vite mannens civilisation upplöses i förödelse och undergång. Den övre vägen är på så vis en återvändsgränd.

Cirklarna på den nedre linjen omtalas som de två stora skakningarna, som har tolkats som första och andra världskriget. Den lodräta linjen längre till höger visar på sista möjligheten att återvända till rätt sätt att leva och strax därefter kommer en cirkel som omnämns som den tredje stora skakningen. En del hopier anser att den förutser ett tredje världskrig, andra att den symboliserar den stora reningen. Efter den fortsätter den traditionella vägen, majs kommer att växa i överflöd igen, dvs harmoni och balans kommer att vara återställda och regnen kommer som de ska. Allt ont har utrotats och figuren visar hur Masauwu återkommer. Han kallas den förste och den siste. Nu kan den traditionella livsvägen fortsätta för alltid.

Vi ska inte försöka bli majsodlare i någon större omfattning i vår del av världen, men visst kan även vi dra en del lärdom ur denna komplexa berättelse. Industricivilisationens väg är ohållbar, ja den är en återvändsgränd. Vi bör förbereda oss för stora och omskakande omvälvningar, men det finns kreativa möjligheter i denna transformation. Ur den kan vi skapa en livsväg i harmoni och balans med Moder Jord.

Vilka slutsatser drar jag då av alla dessa funderingar om profeter och profetior?

1. Genuina eller traditionella profetior är förankrade i ett landskap och i ett folks sätt att leva och tänka och rymmer stor filosofisk kunskap om vem man är, var man kommer ifrån och hur man bör leva i harmoni och balans med Moder Jord.
2. Genuina profetior är väsensskilda från de välmenande ordmassor som moderna profeter och medier delger omvärlden. Trots uttalanden om motsatsen ställer sig sådana personer i egenskap av sin utvaldhet ovanför och över sina anhängare. Ingen kan heller veta varifrån budskapen kommer eller varför. Det är grogrunden för maktmissbruk, hierarkier, sekt- och religionsbygge.
3. Tanken om utvalda profeter och medier som tar emot budskap från andra dimensioner strider mot grundhållningen i traditionell livssyn och shamanism, som tvärtemot bygger på att kunskapen finns tillgänglig överallt för den som gör sig mottaglig. Var och en kan på egen hand få samma kunskaper och insikter som så kallade profeter och medier.
4. Vi behöver inte vare sig profeter, medier eller profetior eftersom vi alla är Moder Jords barn och hon frikostigt delar med sig av kunskap och kraft till alla som vill ta emot den. Den kunskap vi behöver för att vandra i skönhet kan bara var och en finna fram till på egen hand, själv, och utveckla till en kreativ insats i världen, ja till ett kreativt samhällsbygge, tillsammans med andra fria och självständigt tänkande människor.